

MUT SUB NUIAUA
Damnului

Thomas Brooks

MUT SUB NUIAUA DOMNULUI

Thomas Brooks

© 2017 Asociația MAGNA GRATIA.

Toate drepturile rezervate. Nici o parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, stocată sau transmisă în orice formă și prin orice mijloace – electronice, mecanice, prin fotocopiere, microfilmare, înregistrare sau alt fel – cu excepția unor citate scurte în recenzii, fără permisiunea prealabilă a deținătorului drepturilor de autor.

Publicat în original sub titlul *The Mute Christian Under the Smarting Rod (selecție)*. Tradus și publicat cu permisiunea Chapel Library, 2603 W Wright Street, Pensacola, FL 32505, www.chapellibrary.org. Used by permission of Chapel Library. For Christ-centered materials from prior centuries, contact Chapel Library at www.chapellibrary.org

Traducerea: Asociația MAGNA GRATIA.

Asociația MAGNA GRATIA nu susține în mod necesar toate punctele de vedere ale autorilor pe care îi traduce și/sau publică.

Dacă nu este precizat altfel în text, citatele biblice sunt preluate din Biblia Cornilescu, ediția revizuită. Drepturi de autor British and Foreign Bible Society (BFBS) și Societatea Biblică Interconfesională din România (SBIR) 1924, 2016. Folosit cu permisiune.

Traducerea, design copertă și interior și tehnoredactare: MAGNA GRATIA.

RESPECTAȚI DREPTURILE DE AUTOR!

Este interzis în mod expres:

- imprimarea a mai mult de 3 ex. pentru uz personal, a mai mult de 10 ex. din maxim 5 publicații diferite pentru prieteni și rude;
- imprimarea profesională (la tipografie, indiferent dacă produsul este comercializat sau nu);
- stocarea fișierelor oricărei cărți pe bloguri, pagini de internet, portaluri sau transmiterea pe cale electronică, altfel decât a link-urilor către website-ul MAGNA GRATIA.
- copierea și republicarea a peste 250 de semne/publicație pe alte portaluri, pagini de internet, bloguri, în publicații tipărite sau în predici, prezentări, conferințe etc.

Politica de copyright completă este disponibilă la adresa de internet:

<http://www.magnagratia.org/copyright.html>

Asociația MAGNA GRATIA

Str. Liliacului nr.26,

Dascălu-Ilfov 077075

Email: contact@magnagratia.org

Internet: www.magnagratia.org

MUT SUB NUIAUA
Domnului

„Este spre binele meu că m-ai smerit...”
Psalmii 119:71

THOMAS BROOKS

Cuprins

Când El nu arată mânie!	7
Tot iadul de care vei avea vreodată parte!	8
Apoi apare spuma!	9
Când Munster s-a îmbolnăvit	10
Tatăl știe cel mai bine!	11
Orice lucru în această lume este îndurare!	12
O poftă nedată morții!	13
Prea multă vreme ai fost un fier ruginit	15
Dacă încerci să întronezi creatura	17
Tu ești acela care a făcut asta	20
Prea multă miere ne face rău	22
Cu cât este creștinul mai ispitit	24
Ispitiri dezgustătoare	25
Doar o înțepătură de țânțar!	27
Suferințele noastre prezente	29
Și tu să cârțești?	29
Dalila	32
Paulinus Nolanus	34
O comoară mai valoroasă decât întreaga lume	35
Un om prea uriaș ca ispitele să-l biruiască!	36
Ce lecții!	37
Dacă suferințele noastre sunt astfel sfințite	40
Dacă nu zdrobești această viperă cât e încă în ou	41
Cel care merita să fie spânzurat	44
Lui nu-i lipsește niciodată un măr pentru o Evă	44

El are o moară care se pogoară mereu în iad	47
Ar putea un vierme să se ferească de loviturile Celui Preaînalt?	49
De multe necazuri are parte cel neprihănit	52
Este spre binele meu că m-ai smerit	52
Mierea și înțepătura!	56
Ție Îți pasă de mine mai mult decât îmi pasă chiar mie	57
Orice vreme este plăcută Domnului, este plăcută și mie!	60
Pune-ți mâna la gură și taci!	60
Cauza primordială a tuturor suferințelor și întristărilor	61
Boli, suferințe, maladii, dureri	62
Orice nuia are o voce!	63
Trăind prin credință	66
Toate necazurile și suferințele noastre din trecut	67
Un nebun către învățătorul lui	69
Loviturile cele mai aspre	70
Miere dulce din cele mai amare plante	71
De ce nu se mai termină suferința mea?	73
Cel ce îndrăznește să scuipe chiar pe Dumnezeu în față!	75
Când Satana este foarte ocupat	76
Despre Thomas Brooks	79
Note explicative	81

CÂND EL NU ARATĂ MÂNIE!

„Căci Domnul pedepsește pe cine-l iubește, și bate cu nuiiua pe orice fiu pe care-l primește” - Evrei 12:6

Nu există dovadă mai mare a urii și mâniei lui Dumnezeu decât *refuzul* Lui de a corecta pe oameni de la viețile și deșertăciunile lor păcătoase!

Acolo unde Dumnezeu refuză să corecteze, acolo Dumnezeu s-a decis să distrugă! Nu există vreun om mai aproape de securea lui Dumnezeu, mai aproape de flăcările veșnice, mai aproape de iad, decât acela pe care Dumnezeu nu mai vrea să își tocească nuiiua! „Eu mustru și pedepsesc pe toți aceia, pe care-i iubesc. Fii plin de râvnă dar, și pocăiește-te!” (Apocalipsa 3:19)

Dumnezeu este cel mai mânios atunci când El nu mai arată nici un fel de supărare!

Cine poate medita cu seriozitate asupra acestui lucru și să nu stea tăcut sub nuiiua muștrătoare a lui Dumnezeu?

TOT IADUL DE CARE VEI AVEA VRE- ODATĂ PARTE!

Ia aminte, creștine, că toate...

- încercările și necazurile tale,

- nenorocirile și sărăcia ta,

- crucile tale și tot ce ai pierdut,

toate lucrurile cu care ai avut de-a face în această lume, toate acestea reprezintă *tot iadul de care vei avea vre-odată parte!*

Tu ai parte de iadul tău aici și acum. Mai apoi vei avea parte de Rai! Aici este starea ta cea mai tristă; ceea ce este cel mai bun pentru tine va veni în curând!

Lazăr a avut prima dată parte de „iadul lui”, dar mai apoi de Rai; dar bogatul a avut parte de „raiul” lui mai întâi, dar în final a ajuns în iad. Aici tu ai parte de toate durerile, chinurile și suferințele de care ai putea avea parte! Ușurarea ta, odihna și plăcerea ta sunt parte din viitor!

Aici, tu ai parte de toate amărăciunile tale; încântările tale vor veni în curând! Aici, îți vei avea toate întristările, pe când bucuriile sunt partea ta în viitor! Aici, tu îți

vei avea *noapțile de iarnă*, dar zilele de vară sunt gata să vină! Aici îți vei avea lucrurile rele, dar cele bune sunt viitorul tău!

Moartea va pune capăt tuturor păcatelor tale și tuturor suferințelor tale! Moartea va fi poarta către acele bucurii, încântări și mângâieri care nu vor avea sfârșit!

Cine poate medita cu seriozitate asupra acestui lucru și să nu stea tăcut sub nuiaua muștrătoare a lui Dumnezeu?

APOI APARE SPUMA!

Puțini creștini se văd și se înțeleg pe sine cum trebuie. Prin încercări, Dumnezeu descoperă mult dintr-un eu păcătos, conducându-l către evlavie. Când focul este aprins sub oală, *atunci apare și spuma*. Astfel, când Dumnezeu încearcă un suflet sărman, O, cum sunt descoperite în inima creaturii sărmene...

- spuma mândriei,
- spuma murmurării,
- spuma lipsei de încredere,
- spuma nerăbdării,

- spuma lumescului,
- spuma carnalității¹,
- spuma nebuniei,
- spuma voinței proprii.

Încercările sunt oglinda lui Dumnezeu, în care poporul Lui își poate vedea greșelile. O! Acel libertinaj, acea ticăloșenie, acea mizerie, acea adâncime a murdăriei, acea prăpastie de răutate, pe care încercările le descoperă în inimile lor!

„Iată, te-am pus în cuptor, dar nu te-am găsit argint; te-am lămurit în cuptorul urgiei” (Isaia 48:10).

CÂND MUNSTER² S-A ÎMBOLNĂVIT

„Eu mustru și pedepsesc pe toți aceia, pe care-i iubesc. Fii plin de râvnă dar, și pocăiește-te!” - Apocalipsa 3:19

„Căci Domnul pedepsește pe cine-l iubește, și bate cu nuiava pe orice fiu pe care-l primește” - Evrei 12:6

Toate suferințele care vin asupra sfinților sunt roade ale dragostei divine.

Când Munster s-a îmbolnăvit și prietenii l-au întrebat cum se simțea, el a arătat cu mâna la bubele și rănilor sale, de care era plin, și a spus: „Acestea sunt perlele și giuvaerurile lui Dumnezeu cu care El îi împodobește pe prietenii Lui cei mai buni, iar pentru mine ele sunt mai prețioase decât tot aurul și argintul din lume!”

„Este spre binele meu că m-ai smerit...” (Psalmii 119:71).

Dumnezeu te smerește, creștine, și face asta din dragoste! Iată de ce a strigat Luther³: „Lovește, Doamne, lovește, Doamne! Nu mă cruța!”

TATĂL ȘTIE CEL MAI BINE!

„Căci ei în adevăr ne pedepseau pentru puține zile, cum credeau ei că e bine; dar Dumnezeu ne pedepsește pentru binele nostru, ca să ne facă părtași sfințeniei Lui” - Evrei 12:10.

Ceea ce vrea Dumnezeu Tatăl nostru este cel mai bine. Când El vrea să aducă asupra noastră boala, atunci boala este mai bună decât sănătatea. Când El vrea să aducă asupra noastră slăbiciunea, atunci slăbiciunea este mai bună decât tăria. Când vrea să aducă sărăcie, sărăcia este mai bună decât bogăția. Când vrea să aducă muștrarea,

atunci aceasta este mai bună decât lauda. Când El vrea să aducă moartea, moartea este mai bună decât viața.

Întrucât Dumnezeu este înțelepciunea întruchipată și astfel El știe ce este cel mai bun, El este și bunătatea întruchipată și astfel El nu poate face nimic altceva decât ceea ce este cel mai bine; iată de ce e bine să taci înaintea Domnului.

ORICE LUCRU ÎN ACEASTĂ LUME ESTE ÎNDURARE!

O, străduiește-te în fiecare zi să fii mai smerit și mai umil în ochii tăi. „Cine sunt eu,” spune sufletul smerit, „ca Dumnezeu să mă viziteze cu această îndurare, să ia de la mine acea îndurare sau să pronunțe sentința morții asupra oricărei îndurări? Eu nu sunt vrednic nici de cea mai mărunță îndurare; eu nu merit nici măcar o fărâmițură de îndurare; mi-am pierdut dreptul la orice îndurare”.

Certurile vin din mândrie. Numai mândria este ceea ce îi pune pe oameni într-o stare de vrăjmășie cu Dumnezeu și cu alți oameni. Un suflet smerit va sta tăcut la picioarele lui Dumnezeu, fiind mulțumit să îi fie împlinite simplele nevoi ale vieții. O masă cu verdețuri este mai

bună în cocioaba săracului, pe când un bou îngrășat este o mâncare dură pentru stomacul omului mândru. O inimă smerită nu vede pe nimeni mai prejos de sine, și pe nimeni mai rău decât propria persoană. O inimă smerită privește la cele mai mărunte îndurări ca fiind deosebite, la cele mai mari suferințe ca fiind mărunte, iar la cele mărunte ca fiind ca și inexistente, și de aceea el stă tăcut și liniștit în mijlocul tuturor acestora. Rămâi, deci, smerit, și vei fi păstrat tăcut înaintea Domnului.

Mândria lovește, zvârlește⁴, și se îngrijorează; dar un om smerit își pune mâna la gură. *Orice lucru din această lume este îndurare*, multă îndurare, bogată îndurare pentru sufletul smerit; și de aceea, el rămână mut sub nuiaua muștrării.

O POFTĂ NEDATĂ MORȚII!

În afara harului Duhului Sfânt, nu poți învinge nici măcar o poftă chiar dacă ți-ai pune la lucru cele mai puternice hotărâri sau țeluri. O rană a sufletului va continua să ne afecteze, chiar dacă noi ne decidem și spunem că nu este așa. Ceea ce curăța pe lepros conform Legii era *sângele jertfei și untdelemnul*, și prin acestea trebuie înțeles sângele lui Hristos și harul Duhului Lui (Lev. 14:14-16). Ceea ce a vindecat pe acea femeie cu scurgerea de sânge a fost o atingere de haina lui Hristos.

Hotărârile și țelurile tale cele mai strașnice ar putea ascunde un păcat, dar nu-l vor putea stinge. Ele ar putea acoperi un păcat, dar nu îl pot elimina. O pânză neagră⁵ poate acoperi o rană, dar nu o vindecă! Ceea ce va vindeca leprozia⁶ chinuitoare a păcatului nu este purgatoriul papei, nici priveghiurile, loviturile și nici pupatul statuii Sfântului Francisc, ori lingerea rănilor leproșilor!

În puterea lui Hristos și a Duhului Sfânt, dă morții cu adevărat orice poftă! O, nu lua în brațe pe niciuna, nu te complace în niciuna, ci ruinează cu hotărâre orice poftă!

O singură fisură scufundă întreg vaporul!

O singură piatră l-a lovit de moarte pe Goliat, la fel cum 23 de pietre l-au ucis pe Cezar!

O singură Dalila i-a adus la fel de multă suferință lui Samson pe cât i-au adus toți filistenii!

O singură roțiță ruptă distruge întreg ceasornicul!

O singură venă sângerândă va lăsa fără viață tot trupul!

O singură muscă va strica tot borcanul cu untdelemn!

O singură iarbă amară va strica gustul întregii mâncări!

Adam a pierdut tot paradisul mâncând un singur măr!

O singură lingură de miere i-a pus în pericol viața lui Ionatan!

Un singur Acan a adus necaz întregului Israel!

Un singur Iona a provocat o furtună și a devenit o greutate prea mare pentru întregul vapor!

La fel, o singură poftă nedată morții va da naștere unor furtuni foarte puternice în suflet! De aceea, ca să ai liniște binecuvântată în sufletul tău în încercările cele mai grele, ține-te strașnic de lucrarea aceasta de mortificare a poftelor.

Ghedeon a avut 70 de fii și numai unul nelegitim, însă tocmai acest copil i-a distrus pe toți ceilalți 70! Ah, creștine! Nu știi tu ce mulțime mare de rele îți poate aduce *o singură poftă nedată morții*? De aceea, nu lăsa ca să te satisfacă altceva decât sângele care a plătit pentru toate poftele tale!⁷

PREA MULTĂ VREME AI FOST UN FIER RUGINIT

O, dar suferințele mele sunt mai mari decât cele ale altor oameni! O, nimeni nu mai suferă ca mine! Cum aș putea să nu cârtesc?

Se poate ca păcatele tale să fie mai mari decât păcatele altor oameni. Dacă ai păcătuit după ce ai primit o mai mare lumină, o mai mare dragoste, mai multe îndurări, mai multe promisiuni decât alții, nici nu e de mirare că suferințele tale sunt mai mari decât ale altora! Dacă aceasta este situația ta, atunci ai mai multe motive ca să taci înaintea Domnului decât să cârtești!

Se prea poate ca Domnul să vadă ca foarte necesar ca suferințele tale să fie mai mari decât ale altora. Se poate ca inima ta să fie mai împietrită decât inimile altor oameni, mai mândră și mai încăpățânată decât inimile altora. Se poate ca inima ta să fie să fie mai murdară decât inimile altora, și mai lumească decât a altora, sau mai egoistă și mai firească decât al altora, mai înșelătoare și mai ipocrită decât a altora, mai rece și mai nepăsătoare decât a altora, sau mai formalistă și mai căldicică decât a altora.

Așadar, dacă aceasta este situația ta, cu siguranță că Dumnezeu consideră foarte necesar să îți frângă inima de piatră, să îți smerească inima mândră, să îți curețe inima nebună, și să îți spiritualizeze inima lumească, astfel încât suferințele tale sunt mai mari decât ale altora. Iată de ce nu trebuie să cârtești!

Acolo unde boala este puternică, tratamentul trebuie să fie puternic, altfel nu se ajunge niciodată la vindecare! Dumnezeu este un medic înțelept și de aceea El nu îți

va administra un medicament puternic dacă unul mai ușor te-ar vindeca!

Cu cât este mai ruginit cuiul, cu atât mai des trebuie pus el în foc, pentru a fi curățat. Și cu cât mai strâmb este el, cu atât mai multe și mai tari lovituri trebuie date pentru a-l îndrepta.

Prea multă vreme ai fost un fier ruginit; de aceea, dacă Dumnezeu te tratează astfel, nu ai motive să te plângi.

„Căci Domnul pedepsește pe cine-l iubește, și bate cu nuiaua pe orice fiu pe care-l primește” - Evrei 12:6.

DACĂ ÎNCERCI SĂ ÎNTRONEZI CREATURA

O, creștine! Dumnezeu a luat de la tine una din cele mai dulci îndurări, una din cele mai dulci mângâieri sau bucurii! Se poate ca tu să o fi iubit prea mult, să o fi prețuit peste măsură, și să îți fi găsit plăcere în ea prea mult. Se poate ca ea să-ți fi stăpânit adesea inima, când trebuia să o ții sub control. Se prea poate ca grija, preocuparea, siguranța, bucuria care ar fi trebuit îndreptate către lucruri mai nobile să fi fost folosite pentru acel lucru!

Inima ta este locul unde Hristos pune mirodeniile, și e posibil ca tu să fi fost prea îmbătat de ele, iar pe Hristos L-ai lăsat afară! Le-ai făcut loc lor, dar n-ai lăsat loc Lui! Ele au avut parte de tot ce e mai bun din partea ta, pe când pentru Hristos ai lăsat restul!

S-a spus despre Ruben că el s-a suit în patul tatălui său (Geneza 49:4). Ah! Cât de des pun creaturile confortul lor între Hristos și sufletele lor! Cât de des bucuriile tale îndrăgite s-au suit în patul lui Hristos! Îndurările cele mai dragi inimii tale s-au suit în patul lui Hristos, adică în inima ta!

Dacă ai duce un soț, un copil, un prieten în acea cămăruță a sufletului tău care aparține numai lui Hristos, El fie îi va face amari pentru tine, fie îi va îndepărta de la tine, fie îi va omorî.

Dacă dragostea unei soții s-ar îndrepta mai mult către un slujitor decât către soțul ei, atunci soțul îl va alunga pe acel servitor, deși altfel el ar valora mai mult ca aurul.

Așadar, dacă Dumnezeu te-a muștrătat luând de la tine acea îndurare cu care adesea ai curvit spiritual și pe care ai idolatrizat-o, atunci ai cumva vreun motiv să cârtești?

Există aceia care iubesc îndurările lor și se agață de ele până și în mormintele lor, le iau în brațe până la moarte, le sărută până când ele îi ucid! Mulți oameni au fost uciși de îndurări pentru că au pus un preț prea mare pe ele! Mulți oameni și-au scufundat *vaporul de îndurări* supraîncărcându-l. Îndurările îndrăgite prea mult rareori sunt de durată. Calea cea mai la îndemână pentru a-ți pierde îndurările este să te complaci în ele! Calea cea mai ușoară de a le distruge este să îți fixezi mintea și inima asupra lor. Poți să scrii deja „amărăciune” și „moarte” asupra acelei îndurări, dacă ea ți-a îndepărtat inima de Dumnezeu.

Creștine! Inima ta este tronul regal al lui Hristos, și pe acest tron Hristos trebuie să fie rege! El nu va tolera nici un competitor! Dacă tu încerci să pui în loc creatura, oricât de apropiată sau de dragă ar fi ea pentru tine, Hristos o va detrona! El o va distruge! El va face în scurtă vreme una cu pământul orice lucru sau ființă care aspiră la tronul Lui regal!

„Spune casei lui Israel: „Așa vorbește Domnul, Dumnezeu: Iată, voi pângări Locașul Meu cel sfânt, fala puterii voastre, ce vă e mai scump în ochi, lucrul iubit de voi; și fiii voștri și fiicele voastre, pe care i-ați lăsat după voi, vor cădea uciși de sabie” - Ezechiel 24:21.

TU EȘTI ACELA CARE A FĂCUT ASTA

„Stau mut, nu deschid gura, căci Tu lucrezi” – Psalmul 39:9

În aceste cuvinte, poți observa 3 lucruri:

1. Persoana care vorbește, și anume David. David – un împărat, David – un sfânt, David – „un om după inima lui Dumnezeu”, David – un creștin. Iar aici noi suntem chemați să privim la David, nu ca împărat, ci ca la un creștin, ca la un om a cărui inimă a fost neprihănită înaintea lui Dumnezeu.

2. Acțiunea și comportamentul lui David sub mâna lui Dumnezeu, exprimată prin aceste cuvinte, „Stau mut, nu deschid gura.”

3. Motivul acestui comportament umil și înduioșător, exprimat astfel: „căci Tu lucrezi”, sau, altfel spus, „Tu ești Acela care a făcut asta!”

Sensul este acesta: că marea îndatorire și preocupare a sufletelor este să stea mute și tăcute chiar și atunci când trec prin cele mai mari suferințe, prin cele mai triste lucrări ale providenței, și prin cele mai ascutite încercări de care au parte în această lume.

Tăcerea lui David este o recunoaștere a faptului că Dumnezeu este autorul tuturor suferințelor care vin asupra noastră. Nu este boală prea mărunță în care Dumnezeu să nu aibă mâna Sa acolo, chiar dacă am discuta până și de o durere în cel mai mic deget.

David privește dincolo de toate cauzele secundare, își ațintește privirea la cauza primară, și rămâne tăcut. El vede mâna lui Dumnezeu în toate, așa încât el stă acolo mut, tăcut. A vedea pe Dumnezeu într-o suferință este un lucru irezistibil de eficient pentru a aduce inima la tăcere și pentru a stopa vocea omului evlavios.

Oamenii care nu-L văd pe Dumnezeu când trec printr-o suferință ajung ușor să fie cuprinși de nervozitate. Ei sunt rapid în flăcări; și când pasiunile lor sunt stimulate astfel iar inimile le sunt în flăcări, ei încep să fie lipsiți de reverență și nu văd nici o problemă în a veni cu această reverență și mânie înaintea Lui.

Aceia care nu recunosc pe Dumnezeu ca fiind Autorul tuturor suferințelor lor, vor fi gata să cadă în aceeași eroare ca și cea a Manicheilor⁸, care susțineau că diavolul este autorul tuturor dezastrelor; ca și cum Domnul n-are avea absolut nimic de-a face cu nici un lucru rău sau vreo suferință din jurul nostru (Amos 3:6).

Dacă nu recunoaștem mâna lui Dumnezeu în suferințe, inima nu va face nimic altceva decât să se frământeze și să se răzvrătească în astfel de situații. Aceia care pot vedea mâna suverană a lui Dumnezeu în toate suferințele de care au parte, își vor pune mâna la gură ca și David, când nuiaua lui Dumnezeu le va lovi spatele!

Ei văd că Tatăl a fost Acela care a pus acele pahare amare în mâinile lor și iubesc ca să le fi fost puse cruci grele pe umeri, după cum iubesc harul care a pus aceste poveri pe grumazurile lor; toate acestea au adus însă la tăcere și calm duhurile lor.

Când poporul lui Dumnezeu se află sub nuiaua Lui, El face, prin Duhul și Cuvântul Lui, ca în sufletele lor să se nască o muzică atât de suavă, încât ea calmează tot zburciumul, toate pornirile și toate agitațiile sufletului.

„Stau mut, nu deschid gura, căci Tu lucrezi” (Psalmii 39:9).

PREA MULTĂ MIERE NE FACE RĂU

„Căci mânia Lui ține numai o clipă, dar îndurarea Lui ține toată viața: seara vine plânsul, iar dimineața veselie” - Psalmul 30:5

Plânsul lor va ține doar până dimineața. Dumnezeu va transforma...

- noaptea lor de iarnă într-o zi senină de vară,
- suspinele lor în cântare,
- durerea lor în veselie,
- întristarea lor în muzică,
- amărăciunile lor în dulceață,
- sălbăticia în care trăiesc acum într-un paradis.

Viața unui creștin este plină de schimbări între

- boală și sănătate,
- slăbiciune și tărie,
- lipsuri și bogăție,
- dispreț și cinste,
- cruci și mângâieri,
- suferințe și îndurări,
- bucurii și întristări,
- veselie și plâns.

*Prea multă miere ne face rău; însă atunci când este amestecată cu o doză potrivită de pelin, amestecul acesta reprezintă cea mai bună cale de a păstra sufletele noastre într-o stare sănătoasă. Cel mai bine pentru sănătatea sufletului este ca atât *vântul cald, sudic, al îndurării*, cât și *vântul nordic, rece, al necazurilor* să bată asupra lui. Și chiar dacă orice vânt care bate va aduce lucruri bune asupra sfinților, totuși păcatele lor mor cel mai sigur și harurile lor cresc cel mai mult atunci când ei se află atât sub bătaia vântului necazurilor, un vânt uscat, pătrunzător, mușcător, ca și sub adierea caldă și mângâietoare a vântului îndurărilor și creșterii spirituale.*

CU CÂT ESTE CREȘTINUL MAI ISPITIT

Dumnezeu a avut un singur Fiu lipsit de corupție morală, dar n-a avut vreunul fără a fi ispitit! Prin ispite, Domnul va face ca poporul Său să se conformeze mai mult chipului Fiului Său. Hristos a fost ispitit mult; El a fost adesea în *școala ispitei*. Și *cu cât este un creștin mai ispitit*, cu atât mai mult va fi el transformat în asemănarea cu Hristos. Cei mai ispitiți creștini seamănă mai mult cu Hristos în blândețe, umilință, sfințenie și caracter divin. Chipul lui Hristos este cel mai adânc impregnat în sufle-

tele cele mai ispitite. Sufletele ispitite își ațintesc mult privirile către Isus, și orice privire grațioasă asupra lui Hristos schimbă sufletul mai mult și mai mult în asemănare cu Hristos. Sufletele ispitite au parte de mult ajutor din partea lui Hristos, și cu cât mai mult experimentează ele din dulceața ajutorului Lui, cu atât mai mult cresc ele în asemănare cu El.

Ispitele sunt instrumentele prin care Tatăl sculpează, formează și transformă pe sfinții Săi prețioși în asemănare cu Fiul Său preaiubit.

Prin ispite, Dumnezeu face păcatul mai de disprețuit, lumea mai puțin încântătoare și relațiile cu ceilalți mai puțin dureroase.

ISPITIRI DEZGUSTĂTOARE

Nici un om nu este iubit mai puțin de Dumnezeu pentru că este ispitit. Aceia pe care Dumnezeu îi iubește cel mai mult sunt în general cei mai ispitiți. Luați aminte la David, Iov, Iosua, Petru, Pavel, da, la Hristos însuși, care, pe cât era de preaiubit prin comparație cu toți ceilalți, pe atât a fost ispitit mai mult decât toți la un loc! El a fost ispitit să pună la îndoială calitatea Sa de Fiu; a fost ispitit să se dedea la cea mai gravă idolatrie, anume să se închine

diavolului; a fost ispitit să fie infidel, să renunțe a se încrede în providența Tatălui Său și să folosească metode incorecte pentru a-și asigura nevoile obișnuite; a fost ispitit să se sinucidă atunci când I s-a spus: „Aruncă-Te!” etc. Dumnezeu a avut un singur Fiu neafectat de corupție morală, dar n-a avut nici unul care să nu fi fost ispitit!

Aceia care au fost cândva glorioși pe pământ și acum se bucură de biruință în cer au fost ispitiți și asaltați din greu de Satana. Pentru cei mai aleși dintre sfinți este la fel de natural și de obișnuit ca ei să fie ispitiți, pe cât este pentru soare să strălucească, pentru pasăre să zboare și pentru foc să ardă. Vulturul nu se plânge de aripile sale, nici păunul de trena penelor sale, nici privighetoarea de vocea sa; nu, pentru că acestea sunt atât de naturale pentru ele. Cu atât mai puțin ar trebui sfinții să se plângă de ispitele de care au parte, pentru că este normal să aibă parte de ele.

„O, dar viața noastră este plină de ispite!” Cei mai buni dintre oameni au fost cel mai greu ispitiți!

Ispitele cărora te împotrivești nu te vor răni și nici nu-ți vor face nici un rău.

Ispitele dezgustătoare au succes rareori, dacă nu chiar niciodată. Atâta vreme cât sufletul este dezgustat de ele și voința rămâne fermă împotriva lor, ele nu te pot

răni. Atâta vreme cât limbajul sufletului este, „Înapoia mea, Satano!”, sufletul este în siguranță.

Nu Satana ispitește, ci eu, prin acceptarea ispitei lui; nu el care mă momește, ci eu care mușc momeala lui! Ispitele pot să îmi tulbure mintea, dar ele nu sunt păcate în sufletul meu, atâta vreme cât armele sunt îndreptate împotriva lor. Dacă inima ta tremură și trupul tău se zguduie când Satana te ispitește, starea ta este suficient de sigură. Dacă ispitele Satanei sunt cele mai mari suferințe ale tale, atunci ispitele lui nu te vor birui și nici nu-ți vor face răni!

DOAR O ÎNȚEPĂTURĂ DE ȚÂNȚAR!

Creștine! Suferințele tale prezente nu sunt mari, dacă este să le comparăm cu suferințele și chinurile celor condamnați, care, când erau în această lume, n-au păcătuit niciodată atât de grav pe cât ai păcătuit tu! Sunt mulți acum în iad dintre aceia care nu au păcătuit în ciuda unei lumini atât de clare cum ai făcut tu, și nici împotriva unei dragoste atât de specială față de care ai păcătuit tu, nici împotriva unor astfel de îndurări ca ale tale! Cu siguranță, sunt mulți care urlă acum în focurile veșnice, și care n-au păcătuit vreodată atât de grav pe cât ai păcătuit tu!

Ce sunt suferințele tale de acum, chinurile tale prezente, când sunt comparate cu chinurile celor condamnați, care sunt fără număr, fără fund, fără remediu și fără sfârșit!

Durerile lor sunt fără putință a fi micșorate; ei au parte de plâns la prima masă, scrâșnirea dinților la a doua, viermele care nu moare la a treia și dureri insuportabile la a patra!

Totuși, durerea trupească a lor este cea mai neînsemnată. Esența întristării și a chinului lor constă în durerea și chinul sufletelor lor! Îndepărtarea și separarea veșnică de Dumnezeu este masa care le este servită în final!

Ah, creștine! Cum e posibil să te gândești cu seriozitate la aceste lucruri și să nu-ți pui mâna la gură, chiar și atunci când treci prin cele mai adânci suferințe temporare? Păcatele tale au fost de departe mai mari decât ale aceluia care sunt acum în iad, iar suferințele tale „cele mari” nu sunt decât o *înșepătură de țânțar* dacă le compari cu suferințele lor! Așadar, oprește-te din cârtelile tale și taci înaintea Domnului!

SUFERINȚELE NOASTRE PREZENTE

Atât de speciale sunt splendoarea, strălucirea, gloria, fericirea și binecuvântarea păstrate pentru sfinți în cer, încât dacă aș vorbi în toate limbile de pe pământ și dacă aș avea toate trăsăturile curate ale îngerilor din Rai, tot n-aș fi capabil să concep sau să descriu acea viziune a gloriei ca să o poți pricepe! Acea glorie este de neconceput și imposibil de descris! Mai bine să ne grăbim într-acolo, astfel ca să simțim și să ne bucurăm de lucrurile pe care nu suntem capabili să le prezentăm în vorbe!

Toate necazurile, suferințele și întristările acestei vieți trebuie considerate ca nimic prin comparație cu fericirea și binecuvântarea veșnică. Ele sunt ca un fir de praf pe lângă cerurile strălucitoare.

„Eu socotesc că suferințele din vremea de acum nu sunt vrednice să fie puse alături cu slava viitoare, care are să fie descoperită față de noi” - Romani 8:18.

ȘI TU SĂ CÂRTEȘTI?

Nu este Hristos comoara ta? Nu este cerul moștenirea ta? *De ce să cârtești?*

Nu ai tu parte de multe lucruri și nu nădăjduiești tu în și mai multe? Nu ai tu parte de atâtea lucruri aici și de multe altele care îți sunt păstrate în cer? *De ce să cârtești?*

Nu ți-a dat Dumnezeu ...

- o inimă schimbată,
- o natură înnoită, și
- un suflet sfințit?

Și tu să cârtești?

Nu ți-a dat El ...

- pe Sine ca să fii împlinit,
- pe Fiul Său ca să te mântuiască,
- pe Duhul Său ca să te călăuzească,
- harul Său care să te împodobească,
- legământul Său care să te asigure de mântuire,
- mila Lui spre iertarea ta,
- neprihănirea Lui cu care să fii îmbrăcat?

Și tu să cârtești?

N-a făcut El din tine...

- un prieten,
- un fiu,
- un frate,
- o mireasă,
- un moștenitor?

Și tu să cârtești?

Nu a transformat Dumnezeu adesea pentru tine...

- apa ta în vin,
- bronzul tău în argint, și
- argintul tău în aur?

Și tu să cârtești?

Când erai mort, nu te-a înviat El?

Când erai pierdut, nu te-a căutat El?

Când erai rănit, nu te-a vindecat El?

Când erai să cazi, nu te-a susținut El?

Când erai jos, nu te-a ridicat El?

Când erai ezitant, nu te-a întărit El?

Când ai greșit, nu te-a corectat El?

Când ai fost ispitit, nu te-a ajutat El? și

Când ai fost în pericole, nu te-a eliberat El?

De ce să cârtești?

Ce? Tu, care ești înălțat mai presus de multe mii de alte ființe din această lume, să cârtești? Cârtirea nu este mai nepotrivită altor oameni ca sfinților.

DALILA

Dumnezeu l-a curățat pe David de adulter omorând pe fiul său cel drag. Există o Dalila, un păcat drag de care chemarea, starea, constituția sau ispitele se folosesc în viața unui creștin pentru a-l face să se joace cu el și să îl țină strâns la pieptul lui. Ca și într-un teren care stă nearat, printre multele buruieni care cresc pe el există una care crește cel mai vertiginos, care este cea mai deasă și mai respingătoare dintre toate, tot așa este și cu sufletele oamenilor; chiar dacă în ele există un amestec din tot felul

de rele și defecte, totuși există un păcat anume care de regulă le depășește pe toate celelalte, mai puternic și mai prevalent, care se manifestă mai mult și mai evident decât oricare din celelalte.

Astfel, deși rădăcina păcatului și a amărăciunii este răspândită peste tot, totuși orice om are o înclinație aparte către un păcat anume, mai mult decât către altele. Un astfel de păcat l-am putea denumi păcatul obsedant, păcatul ținut strâns la piept, păcatul cel mai îndrăgit.

De aceea, a subjuga și a ține sub control un astfel de păcat reprezintă una din cele mai grele lucrări! O, rugăciunile, lacrimile, suspinele, hohotele, gemetele și tulburarea care îl costă pe creștin înainte ca el să subjuge acest păcat îndrăgit!

Un om poate supune și da morții cu ușurință multe păcate, dar când vine vorba de acest stăpân al păcatelor, acest păcat ținut strâns la piept, o, ce zbcium și ce luptă se dă atunci! Ce străduință și ce eforturi sunt necesare pentru a abandona acel păcat, pentru a-l doborî!

Așa că, dacă Domnul, prin loviturile pe care ți le dă într-un domeniu al vieții tale care îți este drag, îți atrage inima către a cădea pe genunchi din cauza acestor lovituri care vizează acest păcat îndrăgit, și astfel El sfințește atât

de mult suferința ta încât te determină să dai morții stricăciunea aceea care îți e dragă, ce motiv mai minunat ai putea avea ca să Îl binecuvântezi pe El mai degrabă decât să stai și să cârțești împotriva Lui! Și fără îndoială că dacă tu Îi ești drag lui Dumnezeu, El, lovind în cele mai plăcute îndurări ale tale, va face ca loviturile acelea să țintească de fapt păcatul cel mai plăcut ție! De aceea, nu cârți, chiar când Dumnezeu se atinge de lumina ochilor tăi, chiar când El a smuls de la pieptul tău cea mai frumoasă și mai suavă floare.

PAULINUS NOLANUS⁹

Când orașul său i-a fost luat de sub administrare, *Paulinus Nolanus* s-a rugat astfel: „Doamne! Nu mă lăsa să mă necăjesc din cauza pierderii aurului, argintului și a onoarei mele; căci Tu ești totul pentru mine, ești chiar mai mult decât toate acestea!”

Creștine! În absența tuturor bucuriilor tale cele mai plăcute, Hristos va fi pentru tine totul în tot!

„Comoara mea este soțul meu,” spunea cineva. „Po-doabele mele sunt cei doi fii ai mei,” spunea un altul. „Comorile mele sunt prietenii mei,” afirma altcineva.

Tot așa, când pierde totul, creștinul spune: „Hristos este comoara mea cea mai bogată, bijuteria cea mai aleasă, ornamentul cel mai bun, încântarea mea cea mai dulce! Ceea ce toate acele lucruri sunt pentru o inimă lumească, aceea și chiar mai mult este Hristos pentru mine!” „Hristos este totul!” (Coloseni 3:11).

O COMOARĂ MAI VALOROASĂ DECÂT ÎNTREAGA LUME

„Răscumpărați vremea, căci zilele sunt rele” - Efeseni 5:16

Timpul este *o comoară care prețuiește mai mult decât o lume întreagă!* Timpul nu îți aparține ca să dispui de el după cum ți-ar fi pe plac; este un talant glorios pentru care oamenii vor da socoteală, la fel ca pentru orice alt talant. Dar dintre toți talanții, timpul este cel mai dificil de folosit mai bine.

Ah, dragule, nu-i așa că ai și tu nevoie să îți folosești mai bine timpul, mai ales tu, care ai atât de multă lucrare de făcut într-un timp atât de scurt:

- ai sufletul tău de mântuit,
- ai un Dumnezeu de onorat,

- ai un Hristos de înălțat,
- ai un iad de care să scapi,
- ai o cursă pe care să o alergi,
- ai o coroană de câștigat,
- ai ispite de înfruntat,
- ai stricăciuni de biruit,
- ai suferințe de îndurat,
- ai haruri în care să crești, și
- ai o generație pe care să o slujești.

UN OM PEA URIAȘ CA ISPITELE SĂ-L BIRUIASCĂ!

Comuniunea cu Dumnezeu este ...

- viața harurilor tale,
- dulceața tuturor sacramentelor, providenței și îndurărilor,
- întăritorul inimii și mâinilor tale,

- sufletul mângâierilor tale, și
- coroana sufletului tău.

Comuniunea cu Dumnezeu face ca lucrurile amare să se îndulcească și lucrurile grele ușoare. Nimic nu te va apăra împotriva ispitelor, nu îți va îndulci toate suferințele și nu te va face să te alipești de Dumnezeu în fața tuturor necazurilor și a opoziției precum o va face comuniunea cu Dumnezeu.

Un om care trăiește intens în comuniune cu Dumnezeu este un *om prea mare ca să fie cucerit de ispite* sau doborât de necazuri. Sufletele care nu au nici o comuniune cu El, sau au una mărunță – acele în mod obișnuit sunt cucerite imediat ce sunt ispite, răvășite, imediat ce sunt asaltate.

CE LECȚII!

„Ferice de omul, pe care-l pedepsești Tu, Doamne, și pe care-l înveți din Legea Ta” - Psalmul 94:12

În lipsa învățaturii divine, toată mustrarea din lume nu va face un om binecuvântat. Acel om care are parte de corecție alături de călăuzire și de lovituri alături de învățăminte, acela este un om fericit.

Dacă, prin suferința prin care treci, Dumnezeu te învață:

- cum să te scârbești mai mult de păcat,
- cum să calci mai mult peste tot ceea ce este lumesc, și
- cum să umbli mai mult cu Dumnezeu,
- atunci suferințele tale sunt lăsate în dragoste.

Dacă, prin suferințe, Dumnezeu te învață:

- cum să mori mai mult față de păcat,
- cum să mori mai mult față de prietenii tale,
- cum să mori mai mult față de interesele tale egoiste,
- atunci suferințele tale sunt lăsate în dragoste.

Dacă, prin suferințe, Dumnezeu te învață:

- cum să trăiești mai mult pentru Hristos,
- cum să Îl înalți mai mult pe Hristos, și
- cum să tânjești mai mult pentru Hristos,
- atunci suferințele tale sunt lăsate în dragoste.

Dacă, prin suferințe, Dumnezeu te învață:

- cum să ai mintea ațintită mai mult către cer,
- cum să trăiești mai mult în cer, și
- cum să fii mai potrivit pentru cer,
- atunci suferințele tale sunt lăsate în dragoste.

Dacă, prin suferințe, Dumnezeu te învață:

- cum să îți umilești mai mult inima mândră,
- cum să faci ca inima ta tare să fie mai tandră,
- cum să faci ca inima ta egoistă să devină tot mai iubitoare,
- cum să faci ca inima ta firească să devină mai spirituală,
- cum să faci ca inima ta încăpățânată să devină tot mai umilă,
- atunci suferințele tale sunt lăsate în dragoste.

Când Dumnezeu îți învață atât gândurile cât și mintea, atât inima cât și capul, în oricare din aceste lecții, suferințele pe care el le lasă sunt din dragoste. Acolo unde

Dumnezeu iubește, El îți dă cu dragoste suferințele; și oriunde Dumnezeu îți face parte de suferințe în dragoste, acolo, mai devreme sau mai târziu, El va învăța sufletele acelea asemenea lecții încât ele le vor face bine pentru toată veșnicia.

DACĂ SUFERINȚELE NOASTRE SUNT ASTFEL SFINȚITE

Dacă suferințele noastre sunt astfel sfințite încât ele ne atrag sufletele ...

- să iubim mai mult pe Domnul,
- să ne temem mai mult de Domnul,
- să fim plăcuți mai mult Domnului,
- să ne alipim mai mult de El,
- să Îl așteptăm mai mult pe Domnul,
- și să umblăm mai mult cu Domnul,

— atunci ele ne sunt trimise din dragoste. O, cu adevărat ele sunt rănilor făcute de un prieten!

Dacă suferințele care vin asupra noastră:

- ne cresc curajul,
- ne întăresc în răbdare,
- ne măresc credința,
- ne înflăcărează dragostea, și
- ne însuflețesc speranțele,

— atunci cu siguranță că ne sunt date din dragoste, și că toate rănilile de care avem parte sunt rănilile unui prieten.

DACĂ NU ZDROBEȘTI ACEASTĂ VIPERĂ CÂT E ÎNCĂ ÎN OU

În cel mai mărunț păcat există infinit mai mult rău decât în cele mai grele din necazurile și suferințele care pot să vină asupra ta! Da, în cel mai mărunț păcat este mai mult rău decât în toate necazurile care vin vreodată peste această lume; da, ba chiar mai mult decât este în toată ruina și toate chinurile iadului!

Cel mai mic păcat ...

- este o ofensă la adresa lui Dumnezeu cel măreț;

- este un rău făcut sufletului nemuritor;
- este o încălcare a legii sfinte a lui Dumnezeu;
- nu poate fi spălat decât prin sângele lui Hristos;
- va ține sufletul în afara Raiului, și
- va ține captiv pe veșnicie sufletul în iad!

Merită mai degrabă să treci prin cele mai grele suferințe decât să te complaci în cel mai mărunț păcat. *Dacă nu zdrobești această viperă cât este încă în ou*, în curând ea va deveni un șarpe veritabil!

Dacă stai prea mult să te gândești și să cântărești un păcat, în curând el se va manifesta în fapte, apoi faptele devin tabieturi, tabieturile devin obiceiuri, iar pe urmă atât sufletul cât și trupul sunt pierdute ireconciliabil și pe vecie!

Cel mai mărunț păcat este foarte periculos!

- Caesar a fost omorât cu un amărât de cui;
- Irod a fost mâncat de viermi mici;
- Papa Adrian a fost tocat mărunț;
- un șoarece e mic, dar poate ucide un elefant dacă pătrunde în trompa lui;

- un scorpion este mic, și totuși capabil să înțepe un leu și să-l omoare;

- deși leopardul pare impunător, totuși poate fi ucis prin otrăvire cu o singură căpățână de usturoi;

- cea mai mică scânteie poate să distrugă cea mai mare casă;

- cea mai mică fisură va scufunda cel mai mare vapor;

- un întreg braț este cuprins de cangrenă de la o simplă înțepătură în degetul cel mic;

- o ușiță deschisă poate trăda cel mai mare oraș;

- o ceașcă de otravă se dizolvă în toate părțile organismului până când ucide toate organele vitale și desparte sufletul de trup.

Dacă acum șarpele nu poate decât să scuture din coada sa printr-un gând necurat, în curând el îți va lua prin surprindere sufletul, după cum poți constata că s-a întâmplat în trista experiență a lui Adam și Eva.

CEL CARE MERITA SĂ FIE SPÂNZURAT

„De ce să se plângă omul cât trăiește? Fiecare să se plângă mai bine de păcatele lui?” - Plângeri 3:39

Acela care merita să fie spânzurat nu are nici un motiv să acuze pe judecătorul lui de cruzime, dacă el scapă numai cu câteva nuiele!

Tot așa, nici noi, care meritam condamnarea veșnică, nu avem vreun motiv să Îl acuzăm pe Dumnezeu de a fi prea severi dacă scăpăm doar cu o mustrare părintească!

LUI NU-I LIPSEȘTE NICIODATĂ UN MĂR¹⁰ PENTRU O EVĂ

Este o judecată și suferință de zece mii de ori mai mare să fii abandonat unui duh încăpățânat și cârtitor când treci prin suferință decât să treci într-adevăr prin acea suferință. Acesta este atât păcatul cât și pedeapsa diavolului. Dumnezeu încă îl lovește, îl chinuie și îl necăjește; dar el este constant iritat, nemulțumit, cârtitor și răzvrătit împotriva lui Dumnezeu. Nu există păcat ca păcatul diavolului și nici pedeapsă ca a lui.

Ar fi mai bine pentru un om ca să aibă parte de toate suferințele lumii acesteia dintr-o dată adunate asupra lui decât să fie abandonat unui duh de cârtire, de încăpățănare, sau răzvrătire când trece prin cea mai neînsemnată suferință. Când vezi un suflet încăpățânat, cârtitor și nemulțumitor sub mâna tare a lui Dumnezeu, vezi pe unul din întâii-născuți ai Satanei, unul care îi seamănă leit. Nici un copil nu poate semăna atât de mult cu tatăl lui, pe cât acest suflet cârtitor seamănă cu tatăl minciunilor.

Deși a fost pus în lanțuri aproape șase mii de ani, el n-a stat liniștit o clipă, o zi, o noapte, nici măcar o oră de atunci încoace, ci este constant încăpățânat, cârtitor, nestăpânit și bătând din picioare în lanțurile sale, ca unul din pacienții de seamă de la Bedlam¹¹.

El este un leu, nu un miel; un leu care răcnește, nu unul care stă ațipit; nu este un leu care stă cuminte, ci unul care umblă când încoace, când încolo.

El nu este satisfăcut cu prada pe care deja o are, ci este neobosit în scopurile lui de a umple iadul cu suflete.

Lui nu-i lipsește niciodată ...

- un măr pentru o Evă,

- un strugure pentru un Noe,

- un schimb de haine pentru un Ghehazi,
- o brățară de aur pentru un Acan,
- o coroană pentru un Absalom,
- o pungă de arginți pentru un Iuda,
- o lume pentru un Dima!

Dacă te uiți într-un grup de oameni, acolo îl vei găsi pe Satana împărțind mâncarea lui fiecăruia dintre meseni. Dacă te uiți în alt grup, îl vei găsi legând șireturile de la fiecare pantof. Dacă te vei uita în alt grup, îl vei găsi croind câte o haină pentru fiecare spinare. Deși se află sub mânia lui Dumnezeu, el nu poate sta liniștit.

Aici, cu Iael, el atrage suflete sărmene cu lapte, și le omoară cu țărșul! Acolo, cu Ioab, îmbrățișează cu o mână, și înfige cuțitul cu cealaltă!

Aici, cu Iuda, sărută și trădează în același timp, iar acolo, cu curva din Babilon, le aduce tuturor înainte o cupă de aur, dar plină de otravă!

El nu poate sta liniștit, chiar și cu toate cătușele pe el!

Și cu cât sunt mai zgomotoși oamenii când sunt muștrați de Dumnezeu, cu atâta ei seamănă mai mult cu

Satana, a cărui întreagă existență este caracterizată de nemulțumire și cărtire împotriva Domnului. Nimeni să nu își imagineze, spunea Luther, că diavolul este cumva mort sau adormit; căci așa cum nu doarme, nici nu dormitează Cel ce păzește pe Israel, tot așa nu doarme nici cel ce urăște pe Israel!

EL ARE O MOARĂ CARE SE POGOARĂ MEREU ÎN IAD

Creștinii ar trebui să stea muți, tăcuți când trec prin suferințe, pentru că astfel ei vor zădărnici și vor împiedica planurile și așteptările cele mare ale Satanei. În toate suferințele pe care le-a adus asupra lui Iov, scopul Satanei a fost nu atâta ca să îl facă pe Iov un cerșetor, ci un blasfemiator. Scopul lui n-a fost să-l ruineze pe Iov mai mult în aspectele exterioare, pe cât a fost să îl ruineze în interiorul lui, oferindu-i ocazii să cârtească și să murmure împotriva mâinii drepte a lui Dumnezeu, astfel ca mai apoi el, Satana, să poată avea cu ce să îl acuze înaintea Domnului.

Satana este acuzatorul neobosit al fraților: „...pârâșul fraților noștri, care zi și noapte îi pâra înaintea Dumnezeului nostru, a fost aruncat jos” (Apocalipsa 12:10). Sa-

tana este marele ispititor și acuzator al copiilor lui Dumnezeu. *El are o moară care se pogoară continuu în iad*, unde, ca un morar neobosit, fabrică în mod constant acuzații peste acuzații la adresa sfinților! Întâi, el ispitește și moște sufletele să păcătuiască, pentru ca apoi să le acuze chiar de păcatele pe care i-a ispitit să le facă, astfel ca să-i facă neplăcuți înaintea lui Dumnezeu și să-i atragă, dacă ar fi posibil, în afara harului lui Dumnezeu. Și deși el știe dinainte că Dumnezeu și poporul Lui sunt, prin relația de legământ și prin sângele Răscumpărătorului, atât de strâns uniți încât nu pot fi vreodată despărțiți, totuși atâta sunt de înverșunate ura, mânia, invidia și răutatea lui, încât nu se dă la o parte nici de la acele lucruri pe care deja știe că nu vor avea nici un efect!

Dacă ar fi putut să-l facă pe Iov să cârtească și să se arate nemulțumit în suferința lui, Satana s-ar fi înfățișat în cer cât de repede ar fi putut și cu toată obrăznicia ar fi întrebat pe Dumnezeu dacă o astfel de atitudine este potrivită pentru o persoană pe care Dumnezeu Însuși l-a caracterizat atât de pozitiv! Satana știe că în cel mai mic păcat stă mai mult rău decât în toate suferințele care pot să vină asupra unui om; și dacă el ar fi putut să facă o cât de mică breșă în răbdarea lui Iov, ah, cum l-ar mai fi insultat el pe Însuși Dumnezeu! Dar Iov, rămânând mut și tăcut în toate încercările prin care a fost trecut, l-a făcut pe Satana de râs, și i-a făcut toate planurile de pomină. Cea mai bună

modalitate pentru a dejuca planurile diavolului este să stai tăcut sub mâna lui Dumnezeu. Acela care bombăne este despuiat de Satana, dar acela care stă tăcut îl biruiește; iar a fi biruitor asupra unui demon valorează mai mult decât a cuceri o lume întreagă!

AR PUTEA UN VIERME SĂ SE FEREASCĂ DE LOVITURILE CELUI PEAÎNALT?

A te împotrivi, a te certa sau a te lupta cu Dumnezeu este din capul locului inutil și fără sort, de izbândă. Nici un om n-a obținut vreodată ceva bombănind sau cârtind sub mâna Domnului, cu excepția unei porții suplimentare de încruntare, de lovituri și de răni. Aceia care nu stau liniștiți și tăcuți când îndurarea îi leagă cu funii de mătase, vor ajunge să fie puși în cătușe de fier de dreptatea Lui! Dacă *lanțurile de aur* nu te vor liniști, o vor face cele de *fier*!

Dacă Iona se va răzvrăti și va cârți, dreptatea îl va arunca peste bord să se răcorească, îl va supune și îl va ține prizonier în burta balenei până când va fi vomitat și duhul îi va fi redus la tăcere înaintea Domnului.

Ceea ce obții prin a te lupta și a cârți, poți să îți le torni deja în ochi, căci le vei lăcrima până când îți va fi trecut cheful de cârtire. „Pe Mine Mă mânia ei oare? zice Domnul; nu pe ei înșiși, spre rușinea lor? De aceea, așa vorbește Domnul, Dumnezeu: „Iată, mânia și urgia Mea se vor vărsa peste locul acesta, peste oameni și dobitoace, peste copacii de pe câmp și peste roadele pământului; și va arde, și nu se va stinge” (Ieremia 7:19-20). „Sau vrem să întărâtăm pe Domnul la gelozie? Suntem noi mai tari decât El?” (1 Corinteni 10:22).

Zanchy¹² a observat aceste două lucruri:

1. Că este o nebunie să te apuci să provoci pe Dumnezeu la mânie, pentru că El este mai puternic decât noi.

2. Că deși Dumnezeu este mai puternic decât noi, totuși există unii care chiar se apucă să Îl provoace la mânie. Și evident că nici unii nu Îl provoacă mai mult la mânie decât aceia care fumegă și cârtesc când mâna Lui este asupra lor!

Chiar dacă ar fi cupa amară, totuși să nu uiți că ea este pusă în mâna ta de Tatăl tău! Chiar dacă ar fi crucea grea, totuși să nu uiți că Cel ce a pus-o pe umerii tăi va purta partea cea mai grea pe umerii Lui! Atunci de ce să tot bombăni? Să suporte urșii și leii lovitori de la îngrijitorii lor și tu să nu le suportți pe cele ale Apărătorului lui Israel?

De ce s-ar lupta lutul cu olarul, creatura cu Făcătorul ei, slujitorul cu stăpânul lui, slăbiciunea cu puterea, sau o biată creatură cu un Dumnezeu atotputernic? Ar putea miriștea să se împotrivească focului? Ar putea pleava să reziste în fața vântului? *Ar putea un vierme să se ferească de loviturile Celui Preaînalt?*

Sub mâna lui Dumnezeu, un duh cârtitor și nerăbdător nu va face decât să adauge lanțuri peste lanțuri, cruci peste cruci, poveri peste poveri și răni peste răni. Cu cât se zbate mai mult omul în cârtirea și bombănirea lui, cu atâta starea lui se înrăutățește; și cu cât stăruiește mai încăpățânat și mai mult în această stare, cu atâta va întârzia vindecarea lui. Cea mai ușoară și sigură cale de vindecare este să stai liniștit și tăcut până când otrava răzvrătirii va fi eliminată din tine. Acolo unde răbdarea și-a făcut lucrarea deplin, vindecarea va fi sigură și ușoară.

Când un om își leagă piciorul rupt, el stă liniștit și tăcut, și de aceea vindecarea lui este mai rapidă și mai ușoară. Dar când legi piciorul rupt al unui cal, el se tot zbate, tot face mișcări bruște, lovindu-se în mod repetat, așa încât vindecarea lui este dificilă și îndelungată. Acei creștini care, sub mâna lui Dumnezeu, se comportă ca un cal sau catâr, zbatându-se și cârtind, nu vor face decât să își mărească suferințele și întristările, și să îndepărteze de ei ziua eliberării.

DE MULTE NECAZURI ARE PARTE CEL NEPRIHĂNIT

Cei mai deosebiți dintre sfinți sunt născuți „...ca să sufere, după cum scânteia se naște ca să zboare” (Iov 5:7). „*De multe ori vine nenorocirea peste cel fără prihană, dar Domnul îl scapă totdeauna din ea*” (Psalmii 34:19). Dumnezeu, care este infinit în înțelepciune și fără pereche în bunătate, a lăsat necazurile, da, multe necazuri să se năpustească asupra noastră din toate părțile. Crucile de care avem parte rareori vin singure. De obicei, ele vin una agățată de călcâiul alteia; sunt ca ploile de primăvară, nici nu se termină bine una că vine cealaltă. Și totuși, creștinilor, este îndurare, bogată îndurare, în faptul că nici o suferință nu înseamnă execuție, și nici o corecție nu înseamnă condamnare.

ESTE SPRE BINELE MEU CĂ M-AI SMERIT

„*Este spre binele meu că m-ai smerit ...*” - Psalmul 119:71

Un suflet plin de har concluzionează în inima sa că, după cum stelele strălucesc cel mai bine în timpul nopții,

tot așa Dumnezeu va face ca sufletul lui să strălucească precum aurul în timp ce este în cuptor și apoi când va fi scos din acest cuptor al suferinței. „Dar El știe ce cale am urmat; și, dacă m-ar încerca, aș ieși curat ca aurul” (Iov 23:10).

În mod sigur, după cum o bucată de miere a deschis ochii lui Ionatan, tot așa această cruce îmi va deschide ochii. Prin această lovitură voi avea o mai clară imagine a *păcatelor și eului meu*, și o mai deplină imagine a *Dumnezeului meu* (Iov 33:27-28; 40:4-5; 13:1-7)!

Cu siguranță, această suferință va îndepărta zgura de la mine (Isaia 1:25)!

Cu siguranță, după cum destelenitul terenului ucide buruienile și grăpatul sparge bulgării tari de pământ, tot așa aceste suferințe îmi vor ucide păcatele și îmi vor înmuia inima (Osea 5:15; 6:1-3)!

Cu siguranță, după cum ghipsul duce la vindecarea rănilor, tot așa și suferințele care vin asupra mea vor scoate din mine miezul *mândriei*, al *iubirii de sine*, *invidiei*, al *lumescului*, *formalismului* și *ipocriziei* (Psalmii 119:67, 71)!

Cu siguranță, prin aceste suferințe, Domnul va crucifica inima mea mai mult și mai mult față de lume și lumea față de inima mea (Galateni 6:14; Psalmii 131:1-3)!

În mod sigur, prin aceste suferințe, Domnul va ține mândria departe de sufletul meu (Iov 33:14-21)!

Cu siguranță, aceste suferințe nu sunt decât cuțitele cu care Domnul mă altoiește, prin care El îmi scoate afară păcatele, altoindu-mi inima, și o face mai roditoare și fertilă! Ele sunt medicamentul Domnului, prin care El mă curăță și mă spală de acele boli și maladii spirituale care sunt cele mai mortale și mai periculoase pentru sufletul meu! Suferința este un medicament atât de vindecător, încât ea va îndepărta din inimă toate bolile sufletești, și va face asta mai bine decât orice alte remedii (Zaharia 13:8-9)!

În mod sigur, aceste suferințe îmi vor crește comuniunea spirituală cu Dumnezeu (Romani 5:3-4)!

Prin aceste suferințe, cu siguranță că voi fi făcut mai mult părtaș sfințeniei lui Dumnezeu (Evrei 12:10)! După cum săpunul negru face rufele albe, tot așa suferințele usturătoare fac inimile sfinte!

Cu siguranță că prin aceste suferințe, Domnul îmi va face inima să Îl caute mai mult și mai mult! „Când vor fi în necaz, vor alerga la Mine” (Osea 5:15)! În vremurile de necazuri, creștinii vor alerga repede la Domnul lor!

Prin aceste încercări și necazuri, cu siguranță că Domnul va face ca sufletul meu să fie mai concentrat ca

oricând asupra lucrurilor mărețe care privesc veșnicia (Ioan 14:1-3; Romani 8:17-18; 2 Corinteni 4:16-18)!

Cu siguranță că prin aceste suferințe, Domnul va lucra în mine mai multă compasiune și blândețe față de cei care trec de asemenea prin suferință (Evrei 10:34, 13:3)!

Cu siguranță că aceste suferințe nu sunt decât *semnele dragostei lui Dumnezeu!* „Eu mustru și pedepsesc pe toți aceia, pe care-i iubesc” (Apocalipsa 3:19)! Așa spune și creștinul sfânt: „O, suflete! Rămâi tăcut și liniștit. Toate îți sunt trimise în dragoste, toate sunt roada harului divin. Pe vârful fiecărei nuiele văd miere, iar nuiaua nu e pentru mine decât o ramură de rozmarin¹³; este zahăr în paharul amărăciunii mele, și vin în pelinul meu; fii tăcut, suflete!”

Suferințele umilesc atracțiile firești ale lumii din afara noastră care ar putea să ne momească! Ele înlătură pofta firii pământești din noi care altfel ne-ar atrage în capcană!

Necazurile ne smeresc și ne păstrează umili! Inimile sfinte vor fi smerite sub mâna aducătoare de suferință a lui Dumnezeu. Când nuiaua lui Dumnezeu este pe spatele lor, vocile lor nu se aud, iar gurile le vor sta nemișcate în țărână! O inimă evlavioasă va sta umilă, când mâna lui Dumnezeu este ridicată cel mai sus asupra ei.

Toate acestea dovedesc că suferința este foarte avantajoasă pentru noi! „Este spre binele meu că m-ai smerit...” (Psalmii 119:71).

MIEREA ȘI ÎNȚEPĂTURA!

„Căci El nu necăjește cu plăcere [sau „din inima Sa”, conf. cu originalul din ebraică], nici nu mârșăiește bucuroș pe copiii oamenilor” – Plângeri 3:33

Creștinii concluzionează că Dumnezeu nu găsește plăcere în suferințele lor, deși mâna Lui este implicată în ele. El nu găsește plăcere în a face pe copiii Lui să sufere, iar când trebuie să facă asta totuși, o face împotriva dorinței inimii Lui.

Pentru El este o întristare să fie supărat pe ei, o durere să fie nevoit să îi pedepsească, o tristețe să trebuiască să îi lovească. El nici nu vrea, nici nu dorește și nu are nici o înclinație sau dispoziție să facă pe poporul Lui să sufere. De aceea, El numește această lucrare „lucrarea Lui ciudată” (Isaia 28:21).

Mila și pedeapsa, da, amândouă curg de la Dumnezeu, dar sunt ca *mierea și înțepătura* care vin amândouă de la albină. Albina produce miere potrivit cu natura ei, dar ea înțeapă numai atunci când este provocată.

Dumnezeu găsește plăcere în a arăta îndurare (Mica 7:18). El nu vede nimic plăcut să lăse poporul să treacă prin necazuri (Osea 11:8). Mila și bunătatea curg din El în mod natural, fără plată. El nu este nici sever, și nici dur. El nu înțeapă niciodată, El nu ne îngrozește niciodată, decât atunci când, cu tristețe, El este provocat de noi.

Uneori, când mâna lui Dumnezeu apasă foarte greu asupra poporului Său, tocmai atunci inima Lui, dragostea Lui se manifestă cel mai pregnant în favoarea lor (Ieremia 31:18-20).

Nici un om nu poate caracteriza inima lui Dumnezeu exclusiv prin felul în care El lucrează cu mâna Lui. Mâna îndurării Lui poate fi deschisă pentru cei față de care inima Lui le stă împotriva, după cum se poate vedea în exemplele cu bogatul nebun, bogatul din pilda cu Lazăr, sau în alte pasaje din Evanghelii. Dar mâna severității Lui poate să apese greu asupra acelora față de care inima Lui este plină de dragoste, ca în cazul lui Iov sau al lui Lazăr.

ȚIE ÎȚI PASĂ DE MINE MAI MULT DECÂT ÎMI PASĂ CHIAR MIE

Omul evlavios se dedică lui Dumnezeu. Limbajul tainic al sufletului lui este acesta: „Iată-mă, Doamne; fă ce

vrei Tu cu mine, mă abandonez înaintea Ta cu totul, stau la dispoziția Ta”.

A fost odată o femeie sfântă care, când a fost bolnavă și a fost întrebată dacă vrea să trăiască sau să moară, a răspuns: „Orice Îi este plăcut lui Dumnezeu”.

Dar unul, care stătea lângă ea, a spus: „Dacă Dumnezeu ar lăsa la latitudinea ta, ce ai alege?” „Adevărat,” a spus femeia, „dacă Dumnezeu m-ar lăsa pe mine să decid, m-aș duce imediat înapoi la El și i-aș cere să decidă tot El”. Un astfel de suflet este de aur.

„Bine,” spune un suflet credincios, „omul ambițios se dedică onorurilor sale, dar eu mă dedic lui Dumnezeu. Omul înclinat către o viață de plăceri se dedică plăcerilor lui, dar eu mă dedic lui Dumnezeu. Omul lacom se dedică banilor lui, dar eu mă dedic lui Dumnezeu. Omul neastâmpărat se dedică poftelor lui, dar eu mă dedic lui Dumnezeu. Bețivul se dedică sticlelor lui, dar eu mă dedic lui Dumnezeu. Papistașul se dedică idolilor lui, dar eu mă dedic lui Dumnezeu. Turcul se dedică lui Mahomed, dar eu mă dedic lui Dumnezeu. Ereticul se dedică opiniilor lui greșite, dar eu mă dedic lui Dumnezeu. Doamne! Lasă ce povară vrei asupra mea, numai păstrează-Ți brațele veșnice sub mine!”

Lovește, Doamne, lovește, și nu mă feri; căci mă supun voii Tale. *Ție îți pasă mai mult de mine decât îmi pasă chiar mie*; iată de ce mă dedic Ție, sunt la dispoziția Ta, și sunt gata să primesc orice lucru pe care vrei să îl imprimi asupra mea. O, Doamne binecuvântat! Nu mi-ai spus tu mereu ceea ce regele Israelului îi spunea regelui din Siria: „Sunt al tău cu tot ce am” (1 Împărați 20:4)?

Dumnezeu spune: „Sunt al tău, o, suflete, ca să te mântuiesc!

- Mila Mea este a ta ca să te ierte!
- Sângele Meu este al tău ca să te curețe!
- Meritele Mele sunt ale tale pentru a fi justificat!
- Neprihănirea mea este a ta ca să te îmbrace!
- Duhul Meu este al tău ca să te călăuzească!
- Harul Meu este al tău ca să fii îmbogățit!
- Slava Mea este a ta ca să fii răsplătit!”

„Iată de ce,” spune sufletul credincios, „nu pot decât să renunț la mine însumi și să mă predau Ție. Doamne! Iată-mă, fă cu mine orice este bun în ochii Tăi. Mă predau Ție și voii Tale”.

ORICE VREME ESTE PLĂCUTĂ DOMNULUI, ESTE PLĂCUTĂ ȘI MIE!

Am citit despre un bărbat de la oraș care, întâlnind un cioban într-o dimineață cețoasă, l-a întrebat cum are să fie vremea. „Vremea va fi,” a răspuns ciobanul, „aceea care îmi va plăcea”. Apoi, când i s-a cerut politicos să explice ce voia să spună, a replicat, „Domnule, va fi vremea pe care Dumnezeu va găsi cu plăcere să o lase; și *orice vreme este plăcută Domnului, este plăcută și mie!*”

PUNE-ȚI MÂNA LA GURĂ ȘI TACI!

*„Taci înaintea Domnului, și nădăjduiește în El...” -
Psalmul 37:7*

Îți poruncesc, o, sufletul meu, nu cârti, nu bombăni. Îți poruncesc, o, sufletul meu, rămâi tăcut sub mâna lui Dumnezeu, când treci prin suferință. Pace, o, suflete! Stai liniștiți, părăsește cârtirea, părăsește bombănirea, nu te mai plânge, nu te mai zbate, nu te mai agita, ci *pune-ți mâna la gură și taci!* O, sufletul meu! Rămâi tăcut, liniștit, altfel într-o zi vei fi chemat să dai socoteală pentru toate bombănelile, cârtelile și împotrivirea din tine, când vei vedea că nu aveai suficiente motive pentru acest comportament înaintea Domnului.

CAUZA PRIMORDIALĂ A TUTUROR SUFERINȚELOR ȘI ÎNTRISTĂRILOR

„De ce să se plângă omul cât trăiește? Fiecare să se plângă mai bine de păcatele lui! Să luăm seama la umbletele noastre, să le cercetăm, și să ne întoarcem la Domnul.” – Plângeri 3:39-40

„Voi suferi mânia Domnului, căci am păcătuțit împotriva Lui” - Mica 7:9

Păcatele sunt *cauza primordială a tuturor întristărilor și suferințelor noastre*. În toate întristările noastre, ar trebui să citim păcatele noastre! Când mâna lui Dumnezeu este asupra noastră, mâinile noastre ar trebui să fie asupra păcatelor noastre.

Când un creștin se află sub mâna aducătoare de suferință a lui Dumnezeu, el ar putea spune, „Oh, da, aș putea mulțumi pentru necazul meu ...

- acestei inimi mândre a mea,
- aceste inimi lumești a mea,
- acestei inimi răzvrătite,
- acestei inimi formaliste,

- acestei inimi încăpățâdate,
- acestei inimi nestatornice,
- aceste inimi egoiste, fiindcă din cauza ei...
- este această cupă atât de amară,
- această durere atât de apăsătoare,
- această pierdere atât de mare,
- această boală atât de disperată,
- această rană atât de incurabilă!

Eul meu, păcatul meu sunt ceea ce a cauzat aceste râuri de întristare să se reverse asupra mea!"

BOLI, SUFERINȚE, MALADII, DURERI

Boli, suferințe, maladii, dureri – toate sunt surorile păcatului, iar acela care nu este conștient că ele sunt rezultatele și produsele păcatului, nu face altceva decât să își adauge la păcatele lui și să provoace pe Domnul să adauge la suferințele lui (Isaia 26:9-11). Nici un om nu ar putea fi acuzat vreodată de Dumnezeu că și-ar fi simțit povara dacă el n-ar fi cârtit și nu ar fi leșinat sub greutatea

ei. Harul nu distruge natura, ci mai degrabă o curăță. Harul este o roadă nobilă; el nu transformă pe oameni în statui, nici în stoici¹⁴. Cu cât ai parte de mai mult har, cu atât mai conștient ar trebui să fii de semnele, loviturile și muștrările unui Tată provocat.

Deși Calvin¹⁵, când se afla în cele mai mari dureri ale sale, nu a fost vreodată auzit murmurând sau cârtind, totuși adesea era auzit spunând, „Până când, Doamne, până când?”

Un comandant de oști pios, odată întors rănit dintr-o bătălie, a spus după ce rana i-a fost curățată de glonțul care o provocase și în fața unora care stăteau acolo să îl vaite pentru durerea lui, „Deși gem de durere, totuși Îl binecuvânteț pe Dumnezeu că nu cârtesc.” Dumnezeu permite copiilor Lui să geamă, dar nu să cârtească. A sta prost și lipsit de simțăminte sub mâna lui Dumnezeu este un păcat care Îl provoacă. Dumnezeu va încinge de șapte ori cuptorul suferinței omului care se află în cuptor, dar nu-l simte.

ORICE NUIA ARE O VOCE!

„Glasul Domnului strigă cetății, și omul înțelept se teme de Numele Tău. Ascultați pedeapsa și pe Cel ce o trimite!” - Mica 6:9

Creștinii ar trebui să audă nuiaua, să o sărute, și să stea muți și liniștiți sub nuiaua Domnului.

Creștinii trebuie să stea muți și liniștiți când trec prin cele mai grele suferințe, prin cele mai triste manifestări ale providenței și prin cele mai mari încercări de care au parte în această lume, astfel ca ei să audă mai bine și să înțeleagă vocea din spatele nuielui lui Dumnezeu.

După cum cuvântul are o voce, Duhul are o voce, conștiința are o voce, așa și nuiaua lui Dumnezeu are o voce. Suferințele sunt nuiaua mâniei lui Dumnezeu, bățul indignării Lui și al răzbunării Sale. Nuiielele lui Dumnezeu nu sunt mute. Toate au o voce, toate *vorbesc* și *lovesc* în același timp. *Orice nuiia are o voce!* „Ah, suflete,” spune o nuiia, „te plângi că te doare. Bine, dar spune-mi este bine să provoci la gelozie pe Dumnezeu?” (Ieremia 4:18).

„Ah, suflete,” spune o altă nuiia, „tu spui că e amară, că îți atinge inima; dar nu tu singur ți-ai adus asupra ta aceste lucruri?” (Romani 6:20-21)

„Ah, suflete,” zice o alta, „unde sunt câștigul, plăcerea și bucuria pe care le găsești în rătăcirea ta de la fața lui Dumnezeu?” (Osea 2:7)

„Ah, suflete,” îți vorbește o altă nuiia, „nu ți-a fost cel mai bine atunci când ai fost pe culmea comuniunii tale

cu Dumnezeu, și când ai fost smerit și ai umblat aproape de Dumnezeul tău?” (Mica 6:8)

„Ah, creștine,” te îndeamnă o altă nuiă, „îți vei cerceta inima și căile, și te vei întoarce la Domnul, Dumnezeul tău?” (Plângeri 3:40)

„Ah, suflete,” spune o alta, „vei muri tu față de păcat, față de lume, față de prietenii tăi și față de tine însuși mai mult ca niciodată?” (Romani 14:6-8; Galateni 6:18).

„Ah, suflete,” zice o nuiă, „vei trăi tu pentru Hristos mai mult ca niciodată, te vei alipi de Hristos mai strâns ca niciodată, Îl vei prețui pe Hristos mai mult ca niciodată, și vei păși curajos înainte pentru El mai mult ca niciodată?”

„Ah, suflete,” spune o alta, „Îl vei iubi pe Hristos cu o inimă mai înflăcărată, vei nădăjdui în El cu o speranță mai mare, vei depinde de Hristos cu o încredere mai puternică și vei aștepta răspunsul Lui cu o răbdare mai de neînvins?”

Dar dacă sufletul nu îți este tăcut și liniștit sub nuiăua muștrării, cum ar fi posibil ca tu să auzi vreodată vocea lui Dumnezeu care însoțește nuiăua, sau ca să auzi vreodată vocea vreuneia din nuiielele Lui?

Nuiaua care se află în mâinile părinților din această lume are o voce, dar copiii nu o aud, nici nu o înțeleg, până când nu se opresc din văicăreli și tac, până când nu sunt convinși să o găsească utilă și astfel să stea liniștiți, suportând-o. Nici noi nu vom auzi sau înțelege vocea nuielei care este în mâna Tatălui nostru ceresc până când nu vom ajunge să o sărutăm și până când nu vom sta tăcuți sub loviturile ei.

TRĂIND PRIN CREDINȚĂ

„...umblăm prin credință, nu prin vedere” – 2 Corintheni 5:7

Trăirea prin credință aduce sufletul să stea liniștit, mulțumit, bucurându-se de Dumnezeu oricând.

Trăirea prin credință seacă izvoarele mândriei, dragostei de sine, nerăbdării, cârtelilor, necredinței și a plăcerilor lumești.

Trăirea prin credință dăruiește sufletului lucruri mai mari, mai dulci și mai bune în Hristos decât ar putea câștiga în această lume.

Trăirea prin credință micșorează plăcerea pe care sufletul ar putea să o găsească în orice deșertăciune exterioară.

TOATE NECAZURILE ȘI SUFERINȚELE NOASTRE DIN TRECUT

„În ziua nenorocirii, gândește-te...” – Eclesiastul 7:14

Dacă ești tăcut și liniștit în necazurile și încercările tale prezente, atunci gândește-te la beneficiile, câștigul și avantajele pe care sufletul tău le-a avut în toate *necazurile și suferințele din trecut*.

O, ia aminte cum, prin suferințele din trecut, Domnul ți-a descoperit păcatul, l-a prevenit și l-a dat morții! Ia aminte cum, astfel, Domnul ți-a descoperit neputința, inconsecvența, insuficiența, și vanitatea lumii și a tuturor preocupărilor lumești!

Ia aminte cum Domnul, prin suferințele din trecut, ți-a înmuiat inima, ți-a frânt-o și a smerit-o, cum a pregătit-o pentru bucurii mai clare, mai depline și mai dulci, în prezența Lui!

Ia aminte ce milă, ce compasiune, ce dragoste, ce blândețe și ce bucurie ți-au adus în trecut suferințele tale, când te uitai la alții care treceau și ei prin suferințe!

Amintește-ți ce tânjire ți-au creat în suflet suferințele din trecut pentru comuniunea cu Dumnezeu, pentru Cuvântul Lui, pentru sfaturile Sale și pentru mângâierile divine!

Amintește-ți cum, prin suferințele din trecut, Domnul te-a făcut și mai mult părtaș al Hristosului Său, al Duhului Său, al sfințeniei și bunătății Sale etc.

Adu-ți aminte cum, prin necazurile din trecut, Domnul te-a făcut să privești mai mult către Rai, să te preocupi mai mult de Rai, să prețuiești mai mult Raiul și să tânjești mai mult la Rai.

Așa că, cine ar putea să ia în considerare toate aceste lucruri bune pe care suferințele anterioare le-au adus, și să nu stea tăcut când trece azi prin necazuri? Cine își amintește acele beneficii deosebite, mărețe și prețioase pe care sufletul le-a primit ca urmare a suferințelor din trecut, și să nu se încurajeze în a sta într-o tăcere sfântă când trece azi prin suferințe, spunând, „O, sufletul meu! Nu ți-a făcut Dumnezeu mult și mare bine în necazurile din trecut? Da! O, suflete, nu ți-a făcut Dumnezeu mai mult bine în suferințele din trecut decât ar putea să îți facă o mie de lumi? Da! Și nu este Dumnezeu – o, suflete – la fel de puternic ca dintotdeauna, la fel de credincios cum a fost mereu, la fel de plin de har și la fel de dispus și dornic

să îți faci bine chiar și prin necazurile tale prezente, la fel cum a făcut-o în cele din trecut?”

Da! Da! De ce, atunci, suflete, nu stai liniștit și mut înaintea Lui acum, chiar în necazurile tale prezente?

UN NEBUN CĂTRE ÎNVĂȚĂTORUL LUI

Acela care se duce la școală pentru a-și hrăni motivațiile sale lumești are un nebun pe care-l duce la învățătorul lui, iar cel care permite credinței sale să fie controlată de înțelepciunea proprie nu va duce vreodată lipsă de vaiete.

Nici un alt om nu trăiește o viață atât de liberă, atât de sfântă, atât de cerească și atât de fericită ca acela care trăiește o viață de credință. Sufletul este însă acum pus să împlinească cel mai înalt și mai curat act al credinței, anume să se alipească de Dumnezeu, să se agațe de El și să rămână astfel în ascultare de Dumnezeu, chiar dacă El lovește, chiar dacă El muștră, da, chiar dacă El omoară! „...*umblăm prin credință, nu prin vedere*” (2 Corinteni 5:7).

LOVITURILE CELE MAI ASPRE

„De ce să se plângă omul cât trăiește? Fiecare să se plângă mai bine de păcatele lui!” - Plângeri 3:39

Ca să poți sta mut când treci prin cele mai grele și mai dureroase încercări, gândește-te că ai merita suferințe și mai mari, și mai grele decât cele ce ți s-au dat.

A abandonat Dumnezeu îndurarea Lui față de tine? Nu, căci ai fi meritat să fii deposedat de tot.

Ți-a luat El lucrurile care îți încântau ochii? Dar El ar fi putut să îți ia lucrurile care îți încântă sufletul.

Te afli în lipsuri materiale? Dar ai fi meritat să fii lăsat în lipsuri atât materiale, cât și sufletești.

Te afli pe patul suferinței? Oh, dar ai merita un pat în iad.

Te afectează durerea aceea? Da, dar ai fi meritat ca toate chinurile și durerile să se năpustească asupra ta dintr-o dată.

Te-a disciplinat Dumnezeu cu câteva nuiiele? Ai fi meritat să fii lovit cu scorpioni (1Împ. 12:14).

Ai căzut de pe treapta cea mai înaltă a onoarei și ai ajuns de batjocura și disprețul oamenilor? Ai fi meritat să fii batjocorit și disprețuit de Dumnezeu și de îngerii.

Treci acum printr-o disciplinare severă? Ai fi meritat o condamnare groaznică.

Ah, creștine! Ațintește-ți mai degrabă ochii la ce ai fi meritat tu cu adevărat, și astfel astupă-ți gura repede! Orice este mai puțin de separarea finală de Dumnezeu, orice altceva primești decât iadul, se numește îndurare! Iată de ce ai motive să stai tăcut chiar și când treci prin cele mai aspre modalități pe care Dumnezeu le folosește spre a te îndrepta.

MIERE DULCE DIN CELE MAI AMARE PLANTE

„Pe de altă parte, știm că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu, și anume, spre binele celor ce sunt chemați după planul Său” - Romani 8:28

Ia aminte la faptul că toate suferințele, necazurile și încercările tale lucrează spre binele tău. De ce atunci să cârtești, să murmuri și să fii iritat când vezi că Dumnezeu îți vrea binele prin toate lucrurile?

Albina extrage *miere dulce chiar și din cele mai amare plante*; tot așa, Dumnezeu Își învață copiii prin suferințe să extragă înțelepciune, ascultare, experiențe și umilință dulce din toate suferințele și încercările amare prin care El îi trece.

Acele suferințe, lovituri și ciopliuri care îi nemulțumesc pe alții, îi vor face pe creștini să strălucească mai puternic; acea povară care pe alții îi zdrobește, pe creștini îi va face ca și palmierul, să crească mai înalți și mai puternici; și acel ciocan, care pe alții îi sfarmă în bucăți, pe creștini îi va aduce mai aproape de Hristos, Piatra din capul unghiului.

Stelele strălucesc cel mai puternic când noaptea este mai întunecată; torțele luminează cel mai bine când sunt lovite; strugurii dau cel mai mult vin când sunt zdrobiți cel mai tare; mirodeniile au cele mai plăcute arome când sunt fărâmițate; aurul arată mai strălucitor când este încercat în foc; ienupărul miroase cel mai aromat când este pus în foc; mușețelul, cu cât îl zdrobești mai mult cu atât parfumul lui se răspândește mai mult; salamandra se simte cel mai bine în apele fierbinți; iar evreii erau cei mai evlavioși atunci când treceau prin cele mai mari suferințe.

Suferințele sunt cei mai mari binefăcători ai sfinților. Acolo unde ele apasă cel mai greu, acolo stricăciunea

se lipește cel mai puțin de ei. Harul care este ascuns în natură, ca și roua de pe petalele unui trandafir, este astfel cel mai plăcut mirositor când focul suferințelor îl purifică.

Harul strălucește mai tare în cuptorul de foc și este mai glorios când cerul este mai acoperit de nori.

DE CE NU SE MAI TERMINĂ SUFERINȚA MEA?

„Pentru ce nu mai contenește suferința mea? Pentru ce mă ustură rana și nu vrea să se vindece?” - Ieremia 15:18

Chiar dacă Dumnezeu are întotdeauna o motivație pentru ceea ce El face, totuși El nu este obligat de nimeni să ni-l descopere. Este un lucru rău și periculos căutăm greșeli sau să punem sub semnul întrebării lucrările Lui, căci El poate face orice dorește. El nu dă socoteală nimănui și nu poate fi controlat de nimeni; de aceea, nimeni nu are dreptul să Îl chestioneze pe Dumnezeu.

După cum nici un om nu poate pune sub semnul întrebării dreptul lui Dumnezeu de a-l disciplina prin suferință și nici neprihănirea Lui în actul de disciplinare, tot așa nici un om nu poate chestiona motivele pentru care Dumnezeu aduce suferințe asupra lui. După cum nici un om nu poate să Îl convingă pe Dumnezeu să îi descopere

motivul pentru care El lucrează într-un fel sau altul în general, tot așa nici un om nu poate îndrăzni să îi ceară lui Dumnezeu să îi descopere motivațiile particulare pentru acțiunile Lui.

Împărații nu au nici o obligație de a oferi supușilor lor vreo explicație pentru acțiunile lor; cum am putea îndrăzni atunci noi să cerem lui Dumnezeu să ne descopere motivele acțiunilor Lui, El, care este Regele regilor și Domnul domnilor, și a Căruia voie este adevărată și singurul standard al dreptății?

Motivele generale pe care Dumnezeu le-a lăsat scrise în Cuvântul Său, pentru care El aduce suferință peste poporul Său sunt următoarele: pentru binele lor, pentru eliminarea păcatelor lor, pentru curățarea vieților lor, și pentru mântuirea sufletelor lor. Acestea ar trebui să îi facă pe copiii Lui să rămână tăcuți și mulțumiți în toate suferințele lor, căci Dumnezeu nu le va satisface vreodată curiozitatea prin a le oferi alte motive, mai ascunse, care ar putea sta în taină, în adâncul cunoașterii și voii Lui infailibile și eterne.

Ah, creștine! Este înțelept și demn să rămâi liniștit și mut sub mâna aducătoare de suferință a lui Dumnezeu, cunoscând motivele deja revelate de El, fără a mai cere, nici măcar din curiozitate, alte motive care ar putea să fie

încuiate în dulapul de aur lui Dumnezeu! „Lucrurile ascunse sunt ale Domnului, Dumnezeului nostru” (Deuteronom 29:29).

CEL CE ÎNDRĂZNEȘTE SĂ SCUIPE CHIAR PE DUMNEZEU ÎN FAȚĂ!

O, cum se mai răscolesc și cum mai cârtesc cei mulți când simt muștrarea nuielei! „El va pribegi prin țară, apăsător și flămând, și, când îi va fi foame, se va mânia, și va huli pe Împăratul și Dumnezeul lui” (Isaia 8:21). „Nebunia omului îi sucește calea, și apoi cârtește împotriva Domnului cu inima lui” (Proverbe 19:3). Chiar dacă limba nu blestemă, inima tot poate să fie nemulțumită și cârtitoare. Nebunia îl duce pe om la ruină, iar ruina îl determină să cârtească. Omul aflat în ruină este mai dispus să cârtească și să se răzvrătească împotriva Domnului, decât să cârtească și să fie dezgustat de păcatul lui, care în fapt i-a adus suferințele prin care trece (2 Împărați 6:33; Psalmii 37:1, 7-8).

Un suflet irascibil îndrăznește să arate cu degetul la Însuși Dumnezeu! Când Faraon a fost tulburat în răzvrătirile sale, *el a îndrăznit să scuipe chiar pe Dumnezeu în față*, spunând: „Cine este Domnul, ca să ascult de glasul Lui?” (Exod 5:2) Iar când Iona era cuprins de cârtirile lui,

el a îndrăznit să se înfățișeze chiar înaintea feței lui Dumnezeu, spunându-I: „Da, bine fac că mă mării până la moarte!” (Iona 4:9). Iona ar fi făcut bine dacă ar fi fost mâniat pe păcatul lui, dar el a săvârșit un mare rău aruncându-și toată mânia asupra Dumnezeului lui! Dumnezeu supune la testul suferinței orice venă a inimii omului care cârtește și se răzvrătește pentru că nu poate scăpa imediat din corzile cu care este legat (Ezechiel 16:43). Uneori chiar oameni buni ajung să fie bolnavi de cârteală; dar când se îmbolnăvesc de ea, îi costă foarte mult, după cum Iona a experimentat practic. Nici un om nu a obținut ceva prin nemulțumirea și cârtelile sale, cu excepția faptului că asupra lui s-au abătut lovituri mai apăsate și lanțuri mai grele. De aceea, nu cârți când Dumnezeu te lovește!

CÂND SATANA ESTE FOARTE OCUPAT

În timp ce Satana te ispitește, Hristos mijlocește pentru tine în curțile slavei: „Simone, Simone, Satana v-a cerut să vă ceară ca grâul. Dar Eu M-am rugat pentru tine, ca să nu se piardă credința ta” (Luca 22:31-32). Satana l-ar fi scuturat bine în sus și în jos, după cum este vânturat grâul. Dar mijlocirea lui Hristos strică planurile ispititoare ale Satanei. Oricând Satana se așează înapoia ta

ca să te ispitească, Hristos stă înaintea Tatălui Său mijlocind pentru tine: „...trăiește pururea ca să mijlocească pentru ei” (Evrei 7:25).

Hristos este o Persoană care merită cea mai înaltă cinste. El este Marele favorit al curților cerului. El stă întotdeauna între noi și pericolele la care suntem expuși... Când Satana începe să își prezinte acuzațiile și le aduce una după alta împotriva noastră, Hristos continuă să ne susțină cauza. El răspunde fiecărei acuzații, și îl alungă pe Satana de fiecare dată cu mâinile goale; și, în ciuda iadului, El ne păstrează în harul divin.

Când Satana acuză: „Doamne, iată păcatele acestea și acestea pe care copiii Tăi le-au săvârșit! Și iată îndatoriile acestea și acestea pe care nu le-au împlinit! Ca și harurile acestea și acestea în care n-au crescut! Ca și poruncile astea și astea pe care nu le-au împlinit! O, și iată aici lucrările astea și astea ale Duhului Sfânt pe care ei le-au stins!”, atunci dreptatea divină răspunde: „Da, toate acestea sunt adevărate. Dar Hristos le-a luat locul; El le-a apărat cauza; El a răspuns pe deplin și satisfăcător la orice obiecție care s-a adus împotriva lor, și a satisfăcut în locul lor orice cerință și obligație; de aceea, aici nu mai există nici o acuzație sau condamnare care să mai acționeze asupra lor – la care apostolul triumfă: „Cine-i va osândi? Hristos a murit! Ba mai mult, El a și înviat, stă la dreapta lui Dumnezeu, și mijlocește pentru noi!” (Romani 8:34).

Mijlocirea făcută de Hristos ar trebui să fie ancora sufletului la vremea ispitirii. În ziua ispitirii tale, nu trebuie să fii tulburat sau gălăgios, ci ține-ți sufletul în răbdare și pace, amintindu-ți ce Prieten ai în curțile slavei și *cum acționează El pentru tine* atunci când Satana este foarte ocupat cu ispitirea ta.

DESPRE THOMAS BROOKS

Cartea *Creștinul Mut sub Nuiaua Muștrării* a apărut pentru prima dată în anul 1659. În prefața cărții, Brooks își declara scopul pentru care a scris-o: „ca toți creștinii aflați în suferință să găsească un remediu potrivit pentru orice rană, o soluție adecvată pentru orice boală. Aici, el va găsi argumente pentru a rămâne tăcut și modalități prin care să facă asta, atunci când îi este cel mai greu.”

Thomas Brooks (1608-1680) a fost un predicator nonconformist ce s-a născut într-o familie de puritani. El a studiat la Cambridge, a devenit apoi congregaționist și a slujit în calitate de capelan în decursul Războiului Civil Englez. În 1648, a devenit pastor al Bisericii Anglicane St. Margaret din Londra, dar aceasta numai după ce și-a statuat foarte clar convingerile sale congregaționiste. El a predicat în fața Parlamentului în mai multe situații, însă a fost dat afară din biserică după aprobarea Legii Uniformității în 1662 și a rămas în Londra lucrând ca predicator nonconformist. A slujit în Londra și în decursul Marii

Plăgi și a marilor incendii care au devastat capitala Angliei. În 1672 i s-a aprobat permisul de a predica în adunarea de pe strada Lime.

Brooks a scris mai multe cărți, printre care *Precious Remedies against Satan's Devices*, *The Mute Christian under the Smarting Rod*, și *Heaven on Earth*. Scrierile sale sunt întotdeauna cristocentrice, pline de versete din Scriptură, și de regulă au caracter devoțional. Charles Spurgeon spunea odată elevilor lui de la seminarul teologic: „Thomas Brooks este unul din exemplele clare ale folosirii înțelepte și sănătoase a imaginației sfinte... El folosește aur până și în cele mai mărunte aspecte; căci până și notițele de margine ale cărților sale conțin propoziții de mare preț și referințe la întâmplări cunoscute. Stilul lui este clar și cuprinzător; el nu depășește măsura în ilustrațiile sale, pe care le folosește fără a pierde din vedere doctrina. Râurile de metafore pe care le folosește niciodată nu seacă în înțelesuri. Dacă n-ai citit niciodată cărțile lui, aproape că te invidiez pentru bucuria pe care o vei avea când le vei citi pentru prima dată...” Brooks a murit și a fost înmormântat la Bunhill Fields, Londra.

NOTE EXPLICATIVE

- 1. carnalitate** – starea de a fi lumesc, ne-spiritual, senzual.
- 2.** Posibil ca autorul să se fi referit la **Sebastian Munster** (1488-1522) – un învățat evreu și prieten al reformatorului Martin Luther. Munster a murit în epidemia din 1552 iar Brooks pare să se refere la suferințele și boala de care Munster a fost răpus.
- 3. Martin Luther (1483-1586)** – teolog german și lider al Reformei.
- 4. a zvârli** – a lovi cu putere, cu violență, cu mișcări neregulate.
- 5. pânză neagră** – o bucată mică de pânză neagră, adesea de o formă complicată, care era pusă pe față fie pentru a ascunde un defect fie pentru a atrage atenția datorită contrastului. În secolele 17 și 18, era purtată adesea de femei.
- 6. leprozie chinuitoare** – o boală dată de o bacterie, caracterizată de ulcere tegumentare, care provoacă mâncărime și căderea cărnii de pe trup.

- 7. sângele care a plătit pentru toate poftele tale** – cu alte cuvinte, creștinul nu trebuie să fie mulțumit până când, prin harul lui Hristos, a dat morții poftele sale.
- 8. Manichei** – oameni care credeau într-un sistem religios larg acceptat în secolele III-V, înființat de Persian Manes; o caracteristică specială a acestui sistem era aceea că Satana era reprezentat ca fiind co-etern cu Dumnezeu.
- 9. Paulinus Nolanus** (ca. 353 - 431) – unul din cei mai vestiți poeți ai timpurilor sale.
- 10. măr** – Cuvântul lui Dumnezeu nu ne spune că Eva ar fi mâncat dintr-un măr; dimpotrivă, el ne spune că „ea a luat din rodul lui” (Gen. 3:6).
- 11. Bedlam** – Bedlam era denumirea populară a Spitalului Sf. Maria din Betleem, din Londra, Anglia, folosit ca azil de nebuni.
- 12. Jerome Zanchius** sau **Girolamo Zanchi** (1516-1590) – reformator protestant italian, autorul cărții *Predestinare Absolută*.
- 13. rozmarin** – plantă perenă din familia mentei, care crește în SE Europei și în Asia Mică, și care este folosită pentru producția de esențe și parfumuri. În literatură și folclor, rozmarinul este simbolul amintirii și credințioșiei. Astfel, nuiaua lui Dumnezeu este o amintire plăcut mirositoare a credințioșiei Lui față de noi.

14. **stoici** – oameni care par să nu fie afectați de nimic, nici de bucurie, nici de durere, nici de plăcere, nici de suferință.
15. **John Calvin** (1509-1564) – Reformator, părintele teologiei Reformate și Prezbiteriene, autor a numeroase cărți, inclusiv a cărții *Învățătura Religiei Creștine*.